

Capitolul 14-15

Partea de moștenire a lui Iuda

Introducere (14,1-5)

Începând de acum lucrurile se desfășoară în țara însăși, deci pe partea vestică a Iordanului. Capitolele 14 până la 19 redau împărțirea țării între cele nouă seminții și jumătate.

În Ghilgal au primit partea lor de moștenire în țară prin tragere la sorți numai două seminții și jumătate. Ea a fost împărțită prin Eleazar și Iosua, împreună cu căpeteniile de familie (versetul 1). Este vorba de fapt numai de Iuda și Iosif. Amândouă căpeteniile de familie sunt un tablou minunat al lui Hristos: Hristos este înfățișat în Iosif ca Întâiul născut și în Iuda ca Împăratul. Amândoi au înlocuit pe Ruben, bătrânul familiei lui Iacov: «Dreptul lui de întâi-născut a fost dat fiilor lui Iosif, fiul lui Israel; totuși Iosif n-a fost scris în spițele de neam ca întâi născut. Iuda a avut întâietate printre frații săi, și din el este domnitorul; dar dreptul de întâi-născut era al lui Iosif.» (1 Cronici 5,1.2). Din acest motiv Iosif a primit o parte dublă, așa că amândoi fiii lui, Manase și Efraim, alcătuiesc două seminții diferite.

Mai întâi în capitolele 14 și 15 este prezentată moștenirea lui Iuda și apoi urmează prezentarea moștenirii celor doi fii ai lui Iosif. Moștenirea lui Efraim este prezentată în capitolul 16 și moștenirea jumătății din seminția lui Manase, care a traversat Iordanul, este prezentată în capitolul 17.

Ultimele șapte seminții (Beniamin, Simeon, Zebulon, Ișahar, Așer, Neftali și Dan) au primit moștenirea lor în Silo, unde erau unite întreaga adunare a lui Israel și cortul întâlnirii (capitolele 18 și 19). Exemplul luminos al lui Caleb prefațează spre învățătura și încurajarea noastră relatarea detaliată a luării în posesiune a țării de către fiecare seminție în parte.

Caleb, un bărbat al credinței (capitolul 14,6-12)

Caleb a ieșit în evidență prin credința sa și legătura sa strânsă cu Domnul, în comparație cu indolența și lipsa de energie a poporului în general. El apare prima dată la trimiterea iscoadelor lui Israel pentru recunoașterea țării (Numeri 13.14). Caleb reprezenta atunci seminția Iuda, în timp ce Iosua, care începând de atunci era așa de des unit cu el, seminția Efraim, a fiului lui Iosif.

În timp ce mergeau prin Hebron, cele douăsprezece iscoade au întâlnit pe cei trei uriași. Fiii lui Anac sunt împreună un tablou al lumii, care se împotrivesc lui Dumnezeu. Privit din punct de vedere omenesc ei insuflau destulă groază, ca să descurajeze pe iscoade. Însă aceștia au uitat nu numai roadele minunate ale țării (reprezentate prin strugurele din Eșcol), ci înainte de toate făgăduințele lui Dumnezeu și puterea Sa.

Caleb și Iosua au încercat zadarnic să aducă la tăcere pe celelalte zece iscoade, care prin descrierea țării au descurajat poporul. Când adunarea lui Israel a murmurat împotriva lui Dumnezeu, cele două iscoade credincioase au ocupat locul potrivit al smereniei (Numeri 14,6-10). Credința lui Caleb i-a fost socotită ca dreptate (compară cu Romani 4,3). El a avut voie nu numai să rămână în viață împreună cu Iosua, ci Moise i-a făgăduit o parte de binecuvântare în țară (Iosua 14,9; Deuteronom 1,36) – și anume exact locul unde piciorul lui a călcat atunci: Hebron.

Numele Caleb înseamnă „leu tânăr” („cel mic al leoaicei” sau „cel mic al ursoaicei”), o expresie cu care Iacov a caracterizat în prorocia sa pe Iuda (Geneza 49,9). Pentru Caleb leul era

simbolul energiei și puterii aceleia care «nu se dă înapoi dinaintea nimănui» (Proverbe 30,30). În Hristos se vor revela cu desăvârșire aceste însușiri, când Leul din seminția lui Iuda (Apocalipsa 5,5) va reveni pe pământ în glorie și putere.

Pentru noi creștinii această energie naturală trebuie permanent ținută sub controlul puterii Duhului Sfânt, căci altfel stăm în pericol să cădem în starea tristă a lui Nabal, un urmaș al lui Caleb din timpul lui David: «Bărbatul era aspru și rău în faptele lui. El se trăgea din Caleb.» (1 Samuel 25,3).

În contrast cu acesta, Caleb a dovedit blândețea duhului și multă smerenie, deoarece el se baza numai pe Dumnezeu și nu pe propria lui putere: «Domnul va fi, poate, cu mine, și-i voi izgoni» (versetul 12). În credința lui Caleb se văd și alte însușiri instructive:

Energia și siguranța credinței (Evrei 10,22)

Iosua, conducătorul poporului, prezintă simbolic pe Isus ca Inițiatorul și Desăvârșitorul credinței (Evrei 12,2), ca Acela care face primul pas și merge în frunte. Chiar dacă puterile omenești ale lui Iosua au slăbit, cele ale lui Hristos rămân veșnice, asemenea celor ale soarelui (Apocalipsa 1,16; Psalm 19,5.6; 45,4.5). Caleb putea să mărturisească cu bucurie, că puterile nu i-au slăbit (versetul 11). El este un tablou al lui Hristos ca Desăvârșitor al credinței (Evrei 12,2). El este cel care a trăit viața și drumul credinței în toată desăvârșirea și plinătatea lor.

Prețuirea moștenirii făgăduite

Caleb a atribuit o mare valoare moștenirii sale: «Dă-mi dar muntele acesta» (versetul 12). În aceasta nu era nimic lumesc, ca la Esau. Nu, Caleb a prețuit binecuvântarea dumnezeiască. Dorința lui se aseamăna cu cea a apostolului Pavel cu privire la premiul alergării creștine (Filipeni 3,12-14).

Certitudinea deplină a speranței (Evrei 6,11)

Caleb a adăugat certitudinea speranței la certitudinea credinței sale într-un mod așa de viu, că ea s-a extins și la alții: fiica lui Acsa a arătat aceeași energie ca și tatăl ei, ca să primească binecuvântarea.

Faptele credinței

Pentru credință are valoare ceea ce ea a savurat: înainte ca credinciosul să poată savura odihna viitoare, lupta este ceva normal pentru el în lumea aceasta. Dacă nouă ne este prezentată ca exemplu credința lui Caleb, să luăm seama, ce însemna aceasta pentru el. Probabil au fost necesari cinci ani de luptă, ca să ia moștenirea din mâinile dușmanului (versetul 10).

Încercarea credinței

În încheiere punctul cel mai de valoare: Dumnezeu a vrut să pună la probă credința lui Caleb. Caleb a explicat înaintea întregii adunări a lui Israel – și în afară de Iosua și el, toți au pierit în pustie – că ei sunt capabili să ia țara în posesiune (Numeri 13,30). Acum, după mulți ani, venise

momentul să dovedească cele spuse. Caleb a trebuit personal să se angajeze în luptă, ca să ia Hebronul din mâinile lui Anac și al celor trei fii ai lui (tablou al lui satan și al puterii lumii). Încrederea în făgăduințele și atotputernicia lui Dumnezeu a dăruit lui Caleb biruința deplină.

Caleb și cetatea Hebron (14,13-15)

Hebron, o cetate în Iuda, a devenit domiciliul omului credinței Caleb. Cetatea a devenit mai târziu unul din locurile de scăpare în Israel (Iosua 21,13). Ca loc de scăpare (în simbol: Isus Hristos Însuși) ea a fost dată familiei preoțești. Se pare că prin credință Caleb a dat moștenirea lui înapoi lui Dumnezeu, ca să păstreze pentru sine numai câmpia și satele cetății (Iosua 21,11.12). Este ceva mai bun pentru noi, decât să imităm pe acest slujitor credincios al lui Dumnezeu?

Hebron era pentru Caleb, în mijlocul poporului necredincios, punctul de plecare al încercărilor credinței sale. La sfârșitul vieții sale a fost locul de odihnă, care a încununat lucrarea și suferința sa. Să ne amintim că, împreună cu Iosua, Caleb a avut parte fără cârtire de 40 de ani de încercare în pustie. Această judecată a lui Dumnezeu era consecința necredincioșiei poporului, împotriva căreia Iosua și Caleb pe drept se revoltă și la care ei nu au nici o contribuție.

Adunarea pe pământ cunoaște și necazuri, care pot fi urmarea necredincioșiei ei din trecut. Le privim noi cu smerenie ca expresie a credincioșiei lui Dumnezeu față de aceia pe care El îi iubește? Să ne îndreptăm ca și Caleb privirea credinței spre ziua odihnei și a moștenirii veșnice.

Capitolul 14 se încheie cu acest gând al odihnei (versetul 15). După ce odihna a fost amintită ca rezultat al credincioșiei lui Iosua (Iosua 11,23), ea este aici legată cu faptele de credință ale lui Caleb.

Otniel și Acsa (15,13-19)

Istoria lui Caleb se continuă cu relatarea semnificativă despre Otniel și Acsa. Caleb a luat în posesiune Hebronul, alungând pe cei trei fii ai lui Acan. Acesta este singura victorie deplină, care a fost obținută în Israel asupra dușmanilor lui.

Energia credinței nu s-a oprit însă la aceasta. Caleb a vrut să cucerească și cetatea Chiriat-Sefer. Numele Chiriat-Sefer înseamnă „cetatea leilor”. Ea este un tablou al puterii oamenilor care nu cunosc gândurile lui Dumnezeu. Este vorba de Debir (versetul 15), o cetate care a fost deja cucerită în timpul primelor expediții militare ale lui Iosua (Iosua 10,38) și posedarea reală a ei trebuia acum asigurată.

Otniel, nepotul lui Caleb, a răspuns la apelul credinței. El va fi primul din cei doisprezece judecători, prin care Dumnezeu a eliberat pe poporul Său (Judecători 3,9). Cucerirea cetății Debir este pentru noi așa de importantă, că relatarea se găsește de două ori în Scriptură (Iosua 15,13-19; Judecători 1,11-15).

Acsa, fiica lui Caleb, a devenit soția cuceritorului cetății Chiriat-Sefer. Ea a primit deja un pământ secetos de la tatăl ei. Acum ea își dorea un izvor de apă, ca să-l ude și să-l răcorească de căldura soarelui. Caleb i-a dat mai mult decât așteptările ei,

- Izvoarele de sus, care se referă la Hristos în glorie și la binecuvântările cerești în El;
- Izvoarele de jos, care izvorăsc dintr-o țară spre care Dumnezeu Își avea ochii permanent îndreptați (Deuteronom 8,7; 11,12). Acesta este un tablou al Duhului Sfânt pe pământ.

Rugămintea lui Acsa, care a făcut pe tatăl ei s-o dăruiască așa de mult, ne stimulează să luăm practic în posesiune moștenirea noastră cerească cu rugăciune. Cele trei expresii: «Mi-ai dat», «dă-mi» și «i-a dat» (Iosua 15,19) sintetizează dorința și răspunsul credinței lui Acsa. Fie ca fiecare din noi să facă această experiență în domeniul spiritual!

Otniel, ca și cap al acestei familii, a continuat lucrarea lui Caleb, așa cum Timotei a continuat lucrarea lui Pavel în Adunare. Acsa se ocupa la locul ei de domeniul ascuns al familiei.

Adunarea pe pământ are nevoie de luptători motivați împotriva dușmanilor. Este o luptă împotriva lui satan și a îngerilor lui. Pentru aceasta sfinții trebuie hrăniți și înviorați de Hristos. El este Izvorul viu, care lucrează în noi prin Duhul Sfânt. Apa devine în ei o fântână de apă vie (Ioan 4,14) și «râuri de apă vie» (Ioan 7,38).

Obstacole în luarea în posesiune a țării

Încurajați prin exemplul strălucitor al lui Caleb, Acsa și Otniel noi suntem informați și de obstacolele la luarea în stăpânire a țării făgăduite.

Scriptura ne prezintă cel puțin trei obstacole în această privință:

a) *Incapacitatea omenească*: Fiii lui Iuda nu au putut să alunge pe iebusiții din Ierusalim (Iosua 15,63). Tot așa și fiii lui Manase nu au fost în stare să desproprietărească pe canaaniiții, care au rămas în cetățile lor, chiar dacă au plătit tribut (Iosua 17,12.13).

b) *Compromisuri și înțelegeri cu dușmanii*: Efraim a lăsat pe canaaniiți să locuiască în mijlocul poporului (Iosua 16,10). Cu toate că dușmanul era subjugat prin tribut, el a rămas totuși o cursă de cădere și o nuia pentru poporul lui Dumnezeu (Iosua 23,13).

c) *Delăsarea poporului în luarea în posesiune a țării*: Iosua i-a mustrat aspru (Iosua 18,3). Ea este în opoziție cu credința activă a lui Caleb. Această stare de pasivitate este rezultatul trândăviei spirituale (Proverbe 10,4). Ea duce la sustragere de la chemarea lui Dumnezeu (Iosua 1,5.6).

Moștenirea lui Iuda (15,1-12.20-63)

Sorțul, expresia alegerii suverane a lui Dumnezeu, a căzut mai întâi pe Iuda, seminția împărătească (versetul 1). Ea a primit partea cea mai distinsă și cea mai mare a moștenirii, cu Ierusalimul, cetatea împărătească, ca centru. Iuda, care a fost preamărit de frații săi, trebuia să posede sceptrul împărătesc și toiagul dăătorului Legii (Geneza 49,8-10).

Cetatea împărătească purta aici încă numele Iebus (domiciliul iebusiților, versetul 8). Ea este așezată în apropiere de valea Hinom, care este un tablou al întinericului moral. Localitatea Ghehena (=chinuri) se afla în partea de sud a Ierusalimului și ea și-a luat numele de la această vale (ge-hinom). Mai târziu a fost necesar ca David – care este un tablou al Unuia mult mai mare decât el - să angajeze toate forțele, ca să facă din această cetate un loc al harului împărătesc, fără dușmani și curat. Acolo a vrut Dumnezeu să locuiască, «pentru ca Numele Meu să locuiască în ea pe vecie» (2 Cronici 7,16).

Partea de moștenire a lui Iuda cuprindea 112 cetăți, împărțite în patru regiuni: sudul, câmpia, regiunea muntoasă și pustia.

De pe *munte* privirea se poate îndrepta spre câmpie și se poate admira frumusețea cetății lui Dumnezeu (Psalm 122,3-8). Așa a privit Moise țara de pe vârful muntelui Pisga (Deuteronom

34,1-3). Mai târziu apostolul Ioan a fost condus în duhul «pe un munte mare și înalt», ca să vadă Noul Ierusalim (Apocalipsa 21,10).

Pustia Iuda a fost locul de scăpare al împăratului David în timpul exilului său. Acolo a compus el cântările impresionante, care exprimă experiențele sufletului lui în timpul acestei încercări a credinței (Psalm 63,1). În timpul Împărăției de o mie de ani pustia va înflori (Isaia 35,1). Ea va fi udată de apele care izvorăsc din Locul Preasfânt, ca să redea din nou pământului viața și fertilitatea (compară cu Ezechiel 47,12).

Două detalii ating în mod deosebit conștiința noastră:

- Cetățile filistenilor, Ecron, Asdod și Gaza (versetele 45-47), nu sunt enumerate împreună cu celelalte cetăți ale părții de moștenire. Se pare, că Iuda nu le-a luat cu adevărat în stăpânire și nu a alungat pe locuitorii lor. Filistenii sunt un tablou al creștinilor, care au numai o mărturisire exterioară, dar nu posedă viață din Dumnezeu. Filistenii vor mai juca un rol trist în istoria lui Israel, în mod deosebit în timpul lui Samson, fiind singurul care s-a ridicat împotriva lor (Judecători 15,11), sau când mai târziu ei au luat chivotul legământului (1 Samuel 5,1).
- Copiii lui Iuda nu au putut alunga pe iebusiții din Ierusalim (versetul 63). Aici Scriptura constată pentru prima dată necredincioșia poporului, aceea de a nu lua pe deplin moștenirea lor din țară. Dacă ne lipsește puterea să învingem pe dușmanii noștri spirituali, necondiționat pierdem bucuria pentru libertatea minunată a copiilor lui Dumnezeu.